

gen af Overenskomsten til den følgende Dag, altsaa den 14de, og da det viste sig, at adskillige Medlemmer vare forhindrede i at deltage i Forhandlingerne den 14de, blev det udskudt til den 15de om Formiddagen Kl. 9. Saa længe var alt saare godt. Overenskomsten gik, som alle Overenskomster, der slutes mellem Hovedorganisationerne, ud paa, at Sagen skulde forelægges de stridende Parter til Stadfæstelse, eller hvad man nu vil kalde det. For saa vidt var alt saare godt. Men hvad sker saa? Den 14de April holder Snedkerforbundets Forretningsudvalg eller Hovedbestyrelse — jeg ved ikke hvilken af Delene — Møde, og, som det nu er stadfæstet ved Politiforhør af den paagældende Forretningsfører for Forbundet, blev det enstemmigt besluttet i dette Møde, at den Dagen i Forvejen under Tilslutning af Repræsentanter fra begge de stridende Parter vedtagne Overenskomst mellem Hovedorganisationerne skulde forkastes. Men desuagtet mødte den samme Forretningsfører Dagen derpaa om Morgenen, og uden at sige noget, sætter han sit Navn under Overenskomsten. Jeg skal til Evidens godtgøre, hvad jeg her har sagt, ved af Vidneforhøret at oplæse, hvad den paagældende Forretningsfører har sagt om den Ting. Der blev spurgt af Assessoren: „Var det et almindeligt og enstemmigt Ønske hos Snedkerforbundets Forretningsudvalg, at den af Hovedorganisationerne vedtagne Overenskomst maatte blive forkastet ved Afstemningerne i de nævnte 7 (jydske) Byer?“ Vidnet besvarede Spørgsmaalet med Ja! Under det videre Forhør blev der spurgt, om han paa sin Tourné til de jydske Byer havde ladet falde Udtalelser om, at Snedkerforbundet eller de samvirkende Fagforbunds Bestyrelse ønskede Overenskomsten vedtagen eller forkastet. Herpaa svarede Vidnet: „Vidnet husker, at der i Aalborg udtrykkelig fra et Medlem af vedkommende Fagforening blev spurgt, hvorledes Snedkernes Hovedbestyrelse stillede sig“. Vidnet svarede herpaa, at bemeldte Hovedbestyrelse syntes, at Overenskomsten var daarlig, men at Bestyrelsen jo ikke kunde garantere for at skaffe en bedre.

Efter at den paagældende Forretningsfører — jeg gentager det, for der ligger Hovedpunktet — havde været med til den 13de paa sit Forbunds Vegne at godkende en Overenskomst, der var sluttet mellem de to Hovedorganisationer, holder denne Hovedbestyrelse Møde den paafølgende Dag, hvor der, som vidnefast af Forretningsføreren selv er vedgaaet, af Bestyrelsen enstemmig udtales Ønsket om,

at Overenskomsten forkastes; alligevel gaar samme Mand den følgende Dag, den 15de, ind paa Arbejdsgiverforeningens Kontor, og uden at sige noget sætter han sit Navn under den samme Overenskomst, som han vidste, det var Forudsætningen, han skulde sørge for at faa vedtaget, men som han af Forretningsudvalget havde faaet Paalæg om at sørge for at faa forkastet! Efter en saadan Fremgangsmaade skønner jeg ikke, at ærekære Mænd længere kunne forhandle. Derfor var det os klart, at der nu var kommet et Vendepunkt.

Jeg vil her indskyde den Bemærkning, som slet ikke kommer mal à propos, at det ikke er nogen Hemmelighed, at der blandt Arbejdsgiverne i Løbet af flere Aar er fremvokset en ret betydelig Sum af Bitterhed over for de hidtil gældende Arbejdsforhold, og at der, navnlig siden Arbejdsgiverorganisationen begyndte at udvikle sig, fra mange Sider har været en vis Tro paa, at man ikke kom til nogenlunde rimelige og taalelige Arbejdsforhold, uden man havde gjort et Forsøg paa praktisk og faktisk at overbevise Arbejderne og deres Organisationer om, at der nu var ved at fremvokse en Magt paa den anden Side, som der maatte tages noget Hensyn til. Det er ikke nogen Hemmelighed, jeg her røber, det er noget, alle vide, og det vides i alt Fald af de fleste, som have Interesse for denne Sag, at der blandt Arbejdsgiverne har været ret delte Meninger om Hensigtsmæssigheden af en saadan Styrkeprøve. Jeg røber maaske heller ikke nogen Hemmelighed, naar jeg siger, at jeg for mit Vedkommende har næret ret betydelig Betænkelighed og har haft ret betydelige Divergenser med mine Kolleger inden for Ledelsen om dette Spørgsmaal. Men da vi saa kom hertil og saa, hvad Betydning en Vedtagelse har, maatte jeg kaste los og sige: Nu er der ikke andet for, nu maa jeg gaa med.

Da jeg erkender det urimelige i at føre en Diskussion om den Slags Forhandlinger under Finanslovbehandlingen, skal jeg ikke komme videre ind paa en Drøftelse af Lockouten og hvad dertil hører, men jeg ønsker ikke at faa dette opfattet saaledes, at jeg i øvrigt godkender, hvad der fra en eller anden Side bliver sagt om den Ting, og det maa heller ikke forstås saadan, at jeg paa et senere Stadium vil være forpligtet til at svare paa alt, hvad der bliver fremsat. Jeg er ikke bange for at tage det Ansvar, som paahviler mig som en af Lederne af denne Kamp, men jeg forbeholder mig Ret til at bestemme,